

steyderens adfærd, krav til kvaliteten eller indholdet af tjenesten, herunder krav, som gælder i forbindelse med reklamer og kontrakter, eller krav vedrørende tjenesteyderens ansvar.

Det fremgår af betragtning 21 i direktivets præambel, at det koordinerede område omfatter krav til onlineaktiviteter som f.eks. onlineinformation, onlinereklame, onlineshopping og onlineindgåelse af kontrakter.

Det koordinerede område omfatter *ikke* krav som f.eks. krav til varer som sådan, krav til levering af varer eller krav til tjenester, der ikke ydes elektronisk, jf. art. 2, litra h, 2. led. Dette er uddybet i betragtning 21 i præambelen, hvorefter det koordinerede område ikke vedrører medlemsstaternes lovbestemte krav til varer som f.eks. sikkerhedskrav, mærkningskrav eller produktansvar eller medlemsstaternes krav til levering eller transport af varer, herunder distribution af lægemidler.

Det er regeringens opfattelse, at definitionen af det koordinerede område efter ordlyden og sammenhængen med direktivets principper om hjemlandskontrol og gensidig anerkendelse (afsenderlandsprincippet) og artikel 1, stk. 4, i direktivet, jf. herom i afsnit C.3.2., må forstås således, at området er begrænset til krav, som medlemsstaternes myndigheder ifølge de nationale retssystemer kan stille til tjenesteyderen, og som kan håndhæves af medlemsstaternes forvaltningsmyndigheder, f.eks. ved kontrol, forbud, påbud eller strafferetlig forfølgning. Regler eller principper, der regulerer privatretlige, herunder kontraktretlige forhold, er således ikke omfattet af det koordinerede område.

Lovforslagets § 2, nr. 8, hvor det koordinerede område defineres, er udformet i overensstemmelse med den nævnte retsopfattelse.

2.9. Kommunikationsnet

Et kommunikationsnet defineres i lovforslagets § 2, nr. 9, som et system, der benyttes til transmission af information mellem tilsluttede terminaler. Et kommunikationsnet omfatter enhver form for trådløs eller kabelbaseret infrastruktur, der anvendes til elektronisk transport af information. Alle typer af net er uanset deres geografiske udstrækning og brugerkreds som udgangspunkt omfattet af definitionen.

3. Afsenderlandsprincippet

3.1. Indledning

Direktivet indfører et såkaldt afsenderlandsprincip, der består dels af et princip om hjemlandskontrol, jf.

direktivets artikel 3, stk. 1, dels af et princip om gensidig anerkendelse mellem medlemsstaterne, jf. artikel 3, stk. 2.

Efter artikel 3, stk. 1, skal medlemsstaterne påse, at informationssamfundstjenester, der leveres af tjenesteydere etableret i medlemsstaten, er i overensstemmelse med de nationale bestemmelser, der finder anvendelse i denne medlemsstat inden for det koordinerede område, jf. herom ovenfor i afsnit C.2.8.

Efter artikel 3, stk. 2, må medlemsstaterne ikke med henvisning til forhold, der hører under det koordinerede område, begrænse adgangen til at levere informationssamfundstjenester fra en anden medlemsstat.

Afsenderlandsprincippet indebærer således, at informationssamfundstjenester, der leveres af tjenesteydere etableret i Danmark, skal overholde de regler, der gælder i Danmark inden for det koordinerede område, selv om tjenesten er rettet mod andre medlemsstater. Danske myndigheder skal påse overholdelsen heraf, og de øvrige medlemsstater skal anerkende danske regler inden for det koordinerede område og danske myndigheders kontrol med overholdelsen heraf. Omvendt skal Danmark respektere andre etableringslandes regler inden for det koordinerede område, selv om informationssamfundstjenesten er rettet mod Danmark.

Afsenderlandsprincippet gælder kun inden for det koordinerede område, jf. nærmere i afsnit C.2.8. og C.3.2. Det følger af den forståelse af det koordinerede område, der lægges til grund i disse afsnit, at afsenderlandsprincippet kun har betydning i relation til offentligretlige regler.

Afsenderlandsprincippet finder ikke anvendelse på de områder, der er nævnt i direktivets bilag, jf. artikel 3, stk. 3, og nærmere nedenfor i afsnit 3.5.

I visse tilfælde og under nogle særlige forudsætninger kan en medlemsstat fravige princippet om gensidig anerkendelse og træffe foranstaltninger for en konkret informationssamfundstjeneste, jf. artikel 3, stk. 4, og nærmere i afsnit 3.6.

3.2. Afsenderlandsprincippets rækkevidde

Det er regeringens opfattelse, at det koordinerede område og dermed afsenderlandsprincippet alene omfatter offentligretlige regler og således ikke privatretten. Denne fortolkning støttes navnlig på direktivets artikel 1, stk. 4, der har følgende ordlyd: »Dette direktiv indfører ikke nye internationale privatretlige regler [dvs. lovvalgsregler] og berører ikke domstolens kompetence.« Herudover fremgår det af betragtning 23 i direktivets præambel, at »[d]ette direktiv har